

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2456/2018
29.08.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Жарко Стаменковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство финансија, Пореска управа, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2676/17 од 09.01.2018. године, у седници већа од 29.08.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2676/17 од 09.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 10179/15 од 08.02.2017. године у ставу 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се измени пресуда П 607/07 од 03.04.2009. године у ставу 4. и 5. изреке у делу утврђене висине ренте коју је тужена обавезана да тужиоцу плаћа у износу од 7.845,90 динара месечно, а на име накнаде штете у виду измакле користи – немогућности тужиоца да издаје у закуп пословне просторије и то у месечним износима са каматом како је то наведено у том ставу изреке као неоснован. У ставу 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу на име будуће месечне ренте плаћа 44.943,13 динара почев од 01.10.2016. године па убудуће, као неоснован. У ставу 3. изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове поступка у износу од 249.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2676/17 од 09.01.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П 10179/15 од 08.02.2017. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју тужилац указује у ревизији, није основ за изјављивање тог правног средства по члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник објекта који се налази у у улици ... број ..., а састоји се од приземља и спрата. Због немогућности коришћења и издавања у закуп приземног дела објекта услед узрока за који је одговорна тужена, а што је утврђено пресудом Општинског суда у Лесковцу П 607/07 од 03.04.2009. године, тужена је обавезана да тужиоцу почев од 31.08.2008. године на име будуће штете исплаћује месечно по 7.845,00 динара док не наступе околности које ову пресуду мењају. Првостепеном пресудом је део тужбеног захтева за чинидбу одбијен као неоснован, али је Окружни суд у Лесковцу пресудом Гж 1903/09 од 15.12.2009. године у том делу преиначио првостепену пресуду и обавезао тужену да изврши радове који ће спречити наступање штетних последица тако што је тужена обавезана да изврши радње које су у конкретном и ближе описане у изреци пресуде, а ради санације влаге на тужиочевом објекту. Тужилац је по напред поменутој пресуди у поступку извршења наплатио новчано потраживање 28.04.2010. године али није тражио извршење судске одлуке у делу који се односи на чинидбу односно у делу којим је тужена обавезана да предузме радње на отклањању узрока штете, а како би тужилац предметни пословни простор оспособио тако да због тога он исти и даље не издаје у закуп. Након што је преко вештака одговарајуће струке утврђена цена закупа спорног пословног простора, тужилац је определио тужбени захтев како је наведено. Нижестепени судови налазе да је тако постављен тужбени захтев неоснован јер је тужилац поседовао извршну исправу по којој је, да је тражио њено принудно извршење, могао да обезбеди санирање свог пословног простора како би га убудуће могао издавати у закуп. С обзиром да тужилац то није урадио, то је и он допринео евентуалном повећању раније досуђене штете с тим што другостепени суд налази да досуђена штета по својој правној природи не може представљати ренту већ се ради о измаклој добити. Тужена је имала могућност да изврши обавезу утврђену правноснажном судском одлуком и тиме отклони штетне последице али она то није урадила па ће због тога и даље плаћати износ штете који је утврђен ранијом судском одлуком.

Иако је тужиоцу правноснажном пресудом Општинског суда у Лесковцу П 607/07 досуђена будућа штета од 7.845,90 динара месечно од 31.08.2008. године, што би указивало на ренту, а како је тужилац и поставио свој тужбени захтев, правилно је нашао другостепени суд да у конкретном случају нема основа за ренту која је будућа штета већ да се по правној природи овде ради о накнади штете због измакле користи. Наиме, будућа штета има основ у члану 188. ЗОО (смрт, телесна повреда, оштећење здравља), у члану 194. ЗОО (изгубљено издржавање), у члану 195. ЗОО (телесна повреда и нарушено здравље), у члану 203. ЗОО (будућа штета), а ни један од тих случајева овде није присутан. Отуда је због непостојања правног основа за потраживање неоснован тужиочев тужбени захтев за будућу штету у износу од 44.943,13 динара месечно почев од 01.10.2016. године, а о ком захтеву је одлучено

ставом 2. изреке првостепене пресуде. Када се ради о штети до пресуђења она би тужиоцу припадала под условом из члана 189. став 3. ЗОО (добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остваривање спречено штетниковом радњом или пропуштањем). Међутим, та штета се не утврђује према просечним ценама за закуп сличног пословног простора а како је у овом случају тужбени захтев постављен (вештачење је узело у обзир висину закупа пословног простора ЈП Дом, Привредне коморе и синдиката, па је утврђен просек). Тужилац је власник конкретног објекта, тај објекат се налази на одређеној локацији, он има свој квалитет, своју површину, структуру итд. па се измакла добит мора утврђивати у односу на тај пословни простор. Тужилац годинама наплаћује месечни износ од 7.845,90 динара на име некоришћења тог објекта, не улаже ништа у његову санацију, не тражи извршење правноснажне судске одлуке у делу који се односи на чинидбу, а ради спречавања будуће штете, о чему су се изјашњавали нижестепени судови. Неспорна је чињеница да тужилац свој објекат због његовог садашњег стања и не може да издаје у закуп, па отуда и несумњиво тужилац и не може остварити добит коју у овом случају потражује јер се добитак коришћењем спорног пословног простора према садашњем стању ствари, односно редовном току ствари, и не може очекивати. Отуда тужилац практично и не трпи овај вид штете а који се може везати за изгубљену закупнину за пословни простор чији је власник управо због стања самог пословног простора а што је у поступку утврђено као неспорна чињеница. Отуда произилази и да су нижестепени судови правилно нашли да је тужиочев тужбени захтев неоснован у целини.

Када се наведено има у виду онда произилази да су наводи ревизије у којима тужилац инсистира на немогућности извршења пресуде којом је туженој наложена чинидба, да је утврђена обавеза тужене да спроведе наведену чинидбу те да због тога што она није спроведена тужилац не може бити одговоран, неосновани и небитни за одлучивање у конкретном случају и то не само због тога што не стоји тврдња да је у конкретном случају првостепена пресуда којом је наложена чинидба неизвршива него и због тога што све то није од значаја за одлучивање у овом случају имајући у виду постављени тужбени захтев.

Све су то разлози због којих је одлучено као у изреци, а на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић